

XXI

Phong và Lam Phúc vừa bước ra khỏi nhà hàng thì gặp Hoàng My và Khoa bước vào. Phong gật đầu chào rồi đi về phía xe. Lam Phúc tò mò nhìn theo rồi cũng lên xe với Phong. Phong cho xe chạy đi, gương mặt trầm ngâm bên tay lái. Phong đưa cô ra bờ sông, gió mát làm người ta thật dễ chịu. Phong đốt cho mình điều thuốc.

- Cô ấy là Hoàng My phải không?

Phong gật đầu, anh đưa mắt nhìn về hướng dòng sông.

- Sao anh lại đưa em ra đây?

Phong nhú mồm nhìn cô, Lam Phúc khẽ cười:

- Nếu anh cần sự yên tĩnh, em sẽ không quấy rầy.

Phong nhướng mắt khẽ cười:

- Anh không quan tâm đến chuyện đó nữa.

Lam Phúc đưa tay vuốt tóc:

- Cô ấy rất đẹp.

Phong khẽ cười đồng tình, đúng là lâu rồi gặp lại My càng đẹp hơn xưa, điều đó làm Phong cay đắng:

- Anh còn yêu cô ấy không?

Phong búng tàn thuốc ra xa rồi gật đầu không nói, đôi mắt Phúc có một cái gì đó nhưng cô vội quay đi:

- Nếu yêu, sao anh không giữ cô ấy?

- Nếu My cần anh, cô ấy sẽ biết phải làm gì. Còn không, anh không miễn cưỡng giữ nữa.

Lam Phúc khẽ cười:

- Anh nói như trò chơi vậy. Không ai lại buông xuôi vì hạnh phúc của mình như anh. Có phải vì người đàn ông lúc này không?

Phong nhún vai nhìn cô:

- Đừng tò mò quá, anh không thích đem chuyện riêng tư của mình ra mổ xẻ. Nói chuyện khác đi Phúc.

Lam Phúc nhìn anh:

- Kể cả em sao?

Phong nhìn cô, đôi mắt Phúc đã rung rung. Phong khẽ thở dài, gì chứ Lam Phúc mà khóc thì đó là chuyện lạ và Phong không tránh khỏi ngạc nhiên:

- Em đã cảm vậy sao? Lam Phúc mà anh biết đâu phải thế này.

Lam Phúc mím môi, quay mặt nơi khác:

- Từ bây giờ, em sẽ không thèm quan tâm đến anh nữa.

Phong phì cười:

- Như thế mới là Lam Phúc.

Phúc quay mặt lại, Phong sững sờ khi thấy những giọt nước mắt của cô:

- Em nói thật đấy. Em sẽ không bao giờ xen vào chuyện riêng tư của anh đâu. Em về đây!

Phong níu tay cô lại:

- Anh xin lỗi, để anh đưa em về.

Lam Phúc mím môi quay chỗ khác không trả lời. Phong buồn cười vì tính trẻ con của cô:

- Vô lý vừa thôi nhóc. Sao lại giận? Anh chỉ không muốn nhắc lại chuyện đã qua thôi.

- Nhưng...

Phong cắt ngang lời cô, anh nhìn Phúc nghiêm nghị:

- Anh biết mình phải làm gì mà, và anh biết em lo lắng cho anh nhưng yên tâm đi, anh không phải là người mù quáng trong tình cảm.

Lam Phúc quẹt mắt, cô vẫn còn thấy ám ức. Cô cũng không ngờ mình lại nhẹ như thế? Nước mắt Lam Phúc đâu dễ ai lấy được nhưng trong sâu thẳm trái tim mình, cô biết người làm cho mình yếu đuối nhất chính là Lâm Phong.

Sáng hôm sau, Phong tranh thủ ghé qua công ty của ba, anh cần bàn một số vấn đề với ông Hoàng và Phong thật sự bất ngờ khi hay tin My đã nghỉ việc ở công ty của ông Nguyễn. Phong qua bên công ty của mình nhưng tâm trí luôn bị ám ảnh bởi Hoàng My. Anh tự tin khẳng định rằng My không bao giờ yêu ông Nguyễn, nhưng sự yếu đuối và mềm lòng của cô thì anh không dám chắc. Đây là điều mà Phong luôn tự dẫn dắt mình, nếu Hoàng My chỉ vì thế mà ngã vào ông Nguyễn thì thật đau cho anh. Phong đưa tay tắt máy và châm cho mình điều thuốc, hình ảnh cô và Khoa làm Phong giận ghê gớm. Dù không cố ý nhưng Hoàng My luôn gây cho anh những cảm giác bất an, rối bời về những mối quan hệ của cô. Phong cay đắng khi nghĩ Khoa đang là người an ủi nâng đỡ tinh thần My, thậm chí còn làm cô cảm động vì tình cảm của anh ta. Với cách cư xử đó, My có nghĩ cô đã làm tổn thương anh không.

Tan sở, Phong ghé nhà Lam Phúc, anh không thể từ chối sự ưu ái của gia đình ông Hưng đối với mình và Phong thật sự kính trọng và mang ơn họ. Sự khác biệt giữa hai chị em Lam Phúc làm Phong tò mò, Lam Bình thì trầm lặng, Phúc lại sôi nổi, mỗi lần tiếp xúc với cả hai anh đều cảm thấy thú vị dù mỗi

người mỗi khác. Nhưng riêng với Lam Bình, Phong thấy một sự thương cảm sâu sắc và anh đã cố gắng rất nhiều để giúp cô tự tin hơn.

Phong đưa tay cầm lấy bức tranh của Lam Bình, tranh của cô lúc nào cũng toát lên một nét buồn sâu lắng:

- Sao em không vẽ cảnh mà chỉ toàn bằng tông màu thế?

Lam Bình lắc đầu:

- Em chỉ thích vẽ lên những gì trong lòng mình, như thế khi nhìn vào mới thật sự sinh động.

Phong khoanh tay nhìn cô:

- Nhưng buồn quá, có thể tặng anh một bức trái ngược bức này không?

Lam Bình khẽ cười:

- Em nghĩ mình sẽ run tay, khi đó không phải là cảm xúc thật của em. Em sẽ làm bức tranh vô hồn mất.

Phong bước đến bên cô:

- Lâu rồi em không ra ngoài, em có muốn nhìn nó thay đổi ra sao không?

Lam Bình chớp mắt, vẻ yếu đuối của cô làm Phong se sắt:

- Ngoài ấy không thích hợp với em.

- Sao lại không? Em đã tự làm mặc cảm của mình lớn hơn, sao em không tự tin vào bản thân mình?

- Đừng nói nữa anh Phong!

Phong ngồi xuống đối diện với cô, nhìn thật lâu vào đôi mắt u buồn của Lam Bình. Bất chợt Phong nắm tay cô, anh cảm nhận tay Bình run nhẹ:

- Nhìn anh đi!

Lam Bình chớp mắt, Phong vẫn giữ tay cô thật lâu, anh nắm tay cô đưa lên:

- Sao em không rút tay lại?

Lam Bình bối rối nhìn anh, Phong mỉm cười:

- Có phải anh làm cho em tin tưởng không?

Lam Bình chớp mắt, cô nhìn bàn tay mình trong tay Phong. Anh bất chợt lật bàn tay lại và đặt tay mình vào tay của Lam Bình:

- Như thế có nghĩa là anh cũng rất tin vào bản thân em. Lam Bình mà anh biết sẽ không buông xuôi như vậy và không hèn nhát đúng không?

Lam Bình khóc lặng lẽ, Phong nhìn cô im lìm và hết sức kiên nhẫn:

- Em xin lỗi.

- Anh không thích nghe câu đó. Tuần sau mọi người sẽ đi ra Đà Lạt chơi, nhưng em có biết làm mọi người vui nhất, hạnh phúc nhất là gì không? Là có em đi cùng. Nơi đó anh dám chắc sẽ làm cho em có những cảm hứng sáng tác. Hứa với anh, em sẽ đi chứ?

Lam Bình vẫn khóc, Phong không thể nói gì nữa và ngồi im lặng bên cô. Cuối cùng Phong ra về trong tâm trạng ray rức vì hình ảnh của Lam Bình. Nếu anh có làm cô đau thì chỉ vì anh muốn tốt cho cô thôi.

Phong cho xe chạy vòng thành phố, anh không muốn về công ty giờ này. Cuối cùng Phong lại lái xe ra bờ sông. Vừa bước xuống, Phong đã nhận ra cái dáng quen thuộc của My, không hiểu sao anh lại đứng im lặng nhìn cô. Hình như Hoàng My vẫn không cảm nhận được sự có mặt của anh. Một lúc sau, anh bước về phía cô, đôi mắt My thoáng sững sờ khi nhận ra anh. Phong mỉm cười:

- Em đi một mình sao?

Hoàng My gật đầu không nhìn anh, cô quay mặt ra hướng bờ sông, Phong đứng cạnh bên cô:

- Sao lại nghỉ việc? Công việc đối với em quan trọng lắm mà.

Hoàng My quay qua nhìn anh:

- Xin lỗi, đó là chuyện riêng của tôi, tôi không thích nói.

Phong quay qua nhìn cô, trong bóng tối mờ ảo của ngọn đèn xa, khuôn mặt Hoàng My im lìm, tự nhiên Phong quay đi, anh thấy rung động mãnh liệt vì hình ảnh đó:

- Có cần anh giúp gì không?

- Cảm ơn, tôi muốn mình nghỉ ngơi một thời gian.

Phong lại im lặng, anh thấy khó chịu vì cách nói khách sáo của mình. Anh chỉ muốn được bộc lộ những tình cảm thật sự trong lòng, nhưng Hoàng My hình như chẳng quan tâm:

- Em nói không thích nơi này nữa. Sao hôm nay lại ra đây?

Hoàng My hơi bối rối, cô khẽ quay đi:

- Anh điều tra suy nghĩ của tôi sao?

Phong lắc đầu, anh quay hẳn lại để đối diện với My:

- Anh chỉ muốn biết tình cảm thật của em thôi. Anh có quyền đó chứ.

- Tôi không muốn nhắc chuyện đó. Sao hôm nay anh lại nói thế? Chúng ta đã rạch ròi trong quan hệ rồi mà.

- Vì anh vẫn còn yêu em.

Hoàng My quay lại nhìn Phong, cô chớp mắt khi thấy đôi mắt của anh nhìn mình:

- Chúng ta đã ly dị, anh nên tự trọng một chút.

Phong cảm thấy buồn cười:

- Đã bao em đừng nói dối, nhất là dối với anh. Mọi việc xảy ra với em, anh đều biết cả, hiểu không?

Tự nhiên Hoàng My thấy giận ghê gớm, cô nhìn Phong:

- Anh theo dõi tôi à? Sao anh dám...

Phong ngắt lời cô:

- Anh quan tâm chứ không theo dõi.

Hoàng My quay ngoắt người bỏ đi, Phong chặn cô lại:

- Đừng trẻ con như thế, em có biết thái độ của mình đã tố giác mình không? Đừng làm khổ nhau nữa My?

Hoàng My rút tay lại:

- Anh có biết tôi ghét gì ở anh không? Đó là anh tự tin vào mình quá, tự tin đến mức hoang tưởng, tôi không muốn thấy mặt anh nữa. Làm ơn tránh ra.

Phong mím môi, anh nắm vai cô kéo lại đối diện với mình:

- Hôm nay, một là anh có được em, hai là anh sẽ không bao giờ làm phiền em nữa. Chúng ta nói chuyện dứt khoát đi.

Hoàng My cố gỡ tay Phong ra nhưng không được, cô hét nhỏ:

- Anh có buông ra không? Tôi la lên đấy.

Phong vẫn im lặng, thái độ kiên nhẫn đến cùng để chờ đợi, My đứng yên. Cuối cùng Hoàng My quay nhìn nơi khác, Phong buông cô ra:

- Em không tránh được đâu, tốt nhất là hãy nói hết với nhau một lần.

Phong nhìn cô như quan sát nhưng My có vẻ rất giận dữ, anh không quan tâm vì nếu cô chịu nghe thì đã tốt lắm rồi.

- Có thể em vẫn chưa quên chuyện cũ nhưng anh muốn khẳng định một lần nữa, anh chưa bao giờ làm chuyện có lỗi với em và càng không có tình cảm nào khác. Suy nghĩ đi rồi em sẽ thấy, hãy nhìn vào những gì anh làm, đừng bắt anh phải gánh chịu sự hiểu lầm vô lý đó nữa. Đủ rồi My.

Hoàng My vẫn không quay lại, Phong mím môi như cố kiềm chế

- Nếu không vì tình yêu quá lớn đối với em, anh đã không đủ kiên nhẫn rồi. Hãy nhìn vào sự chịu đựng của anh mà suy nghĩ.

Hoàng My vẫn một mực im lặng, Phong nắm vai cô đối diện với mình:

- Anh nói thật, đây là lần cuối cùng anh muốn hai đứa nói chuyện dứt khoát với nhau. Chỉ cần câu trả lời của em thôi, anh sẽ biết mình phải làm gì?

Hoàng My nhếch môi:

- TỰ giờ nghe anh nói tôi thấy thật buồn cười, nếu không tự nhắc nhở mình, có lẽ tôi đã mềm lòng nhưng tôi không phải là con bé ngây thơ lúc trước, tôi nhìn những gì đã làm chứ không thích nghe nói dối.

- Anh đã làm gì?

Hoàng My quay mặt nơi khác, Phong rất giận về thái độ của cô, anh gằn giọng:

- Nói đi!

Hoàng My cố kiềm chế cô hất tay anh ra:

- Tôi không thích nói gì hết. Tôi muốn về nhà.

Phong nói hết sức kiên nhẫn:

- Có phải em hiểu lầm gì không? Đủ rồi My, em luôn giấu suy nghĩ của mình và khi nói ra thì không nghe giải thích. Anh là chồng em chứ không phải là kẻ thù. Em cứ ngậm ngậm như thế thì làm sao anh không cảm thấy bất an.

Hoàng My nhìn anh dửng dưng:

- Tôi không muốn nói mà thiết nghĩ nói ra cũng không giải quyết được gì. Thậm chí càng tồi tệ hơn.

- Đó có phải là câu trả lời của em không?

- Anh muốn nghĩ thế nào cũng được.

Mắt Phong lóe lên giận dữ:

- Anh tôn trọng quyết định của em.

Nói rồi anh bước về phía xe chạy vút đi. Hoàng My khóc lặng lẽ, cô đứng nhìn khoảng tối trước mặt, nó giống như sự u ám trong lòng cô bây giờ. Thật lâu, cô nghe tiếng xe rồi Phong trở lại, anh đứng im lặng nhìn My, gương mặt có vẻ đã trấn tĩnh. Trong bóng tối My thầm cầu mong Phong sẽ không nhận ra cô đã khóc. My chưa biết phải có thái độ nào với Phong thì anh đã nâng mặt cô lên, My cố quay đi nhưng không được.

- Sao lại khóc?

Hoàng My cố kiềm chế sự yếu đuối của mình, cô không ngờ Phong trở lại để chứng kiến cô trong tình trạng này.

- Làm ơn cho tôi về, tôi xin anh.

Nhưng Phong vẫn giữ tay cô:

- Em cũng biết anh sẽ thế nào khi thấy em khóc mà, nhưng hôm nay thì khác, anh rất mừng khi thấy những giọt nước mắt của em.

- Anh đừng suy diễn lung tung, tôi không có khóc.

Phong đưa tay lên mắt cô rồi nói như xúc động:

- Nếu làm bất cứ điều gì để chứng minh cho em thấy tình yêu của mình, anh sẽ không từ chối. Em không biết đối với anh, em quan trọng thế nào đâu.

Nói rồi Phong bất chợt cúi xuống, anh hôn lên những giọt nước mắt của cô và nói thì thầm đến mức cố gắng lắm My mới nghe được.

- Anh nhớ em quá!

Không hiểu sao cô hoàn toàn yếu đuối khi nghe câu nói đó, một sự rung động mãnh liệt làm cô chỉ muốn đứng yên thụ động đón nhận nụ hôn đầy đam mê của Phong. Thật lâu Phong mới chịu rời môi cô rồi nhìn đắm đắm gương mặt My như quan sát:

- Em đang nghĩ gì vậy? Đừng im lặng nữa My.

- Sao anh lại trở lại?

- Vì anh yêu em!

Hoàng My chớp mắt, Phong nhìn cô không giấu được sự căng thẳng:

- Em tha thứ cho anh phải không? Em trả lời đi!

Hoàng My rời khỏi Phong, cô quay mặt nhìn ra sông:

- Anh có biết tại sao em chưa nộp đơn không?

Phong im lặng nhìn cô chờ đợi.

- Vì tận sâu thẳm lòng mình, em vẫn tin anh.

Mắt Phong lóe lên một nét gì đó nhưng anh chỉ im lặng nghe cô nói tiếp:

- Nếu anh đã biết em không có gì với ông Nguyễn thì sao không đến tìm em. Anh biết mà, rồi em cũng sẽ mềm lòng, nhưng anh không làm vậy, không phải vì anh bận việc, bằng chứng là em đã gặp anh ở nhà hàng.

Phong thoáng cau mày, nghe cô nói anh càng ngạc nhiên hơn về tính cách của cô, đôi lúc cô rất sâu sắc, đôi lúc lại suy nghĩ như trẻ con:

- Thế còn anh cũng gặp em thì sao?

- Chuyện đó khác.

Phong nghiêm nghị nhìn cô:

- Khác như thế nào? Có phải em luôn cho rằng mình trong sáng nên tự cho mình quyền tự do mà không cần nghĩ đến cảm giác của anh không? Còn anh vì có lỗi nên bất cứ mối quan hệ nào cũng cho là bất thường, nghi kỵ. Nếu suy nghĩ như thế là xúc phạm anh đấy My.

Hoàng My cắn môi, quả thật cô không thể nói gì với cách lập luận của Phong, nó hoàn toàn hợp lý, Phong quan sát cô một lúc rồi nói dịu dàng:

- Không ai có thể thay thế được em. Em hiểu không?

Hoàng My chớp mắt, cảm thấy bình yên vì câu nói đó.

Phong bước đến siết nhẹ cô vào lòng:

- Bao lâu rồi anh chỉ mơ mỗi giấc mơ này thôi, được ôm em trong vòng tay mình và bù đắp những gì anh đã gây ra.

Hoàng My không nói gì, chỉ đứng yên trong lòng anh và cảm nhận hạnh phúc đang trở về với mình.

Khi Phong đưa cô về thì trời đã rất khuya, dừng xe trước cổng nhà cô, Phong khẽ cười:

- Anh có thể ngủ lại đây không?

Hoàng My đỏ mặt:

- Không được, anh phải hỏi ba mẹ trước đã.

Phong bật cười nhỏ:

- Anh đùa đấ, em vào đi!

Hoàng My nhìn Phong, lâu rồi cô mới thấy anh cười như thế:

- Anh về công ty hả?

Phong gật đầu:

- Anh xin lỗi, vì đã bán ngôi nhà của chúng mình. Anh...

My đưa tay ngăn lời anh:

- Em hiểu mà.

Phong nắm tay cô đưa lên môi:

- Em yên tâm, anh sẽ chuẩn bị một tổ ấm tuyệt vời hơn, trước khi đón em về.

Hoàng My khẽ cười:

- Đừng làm việc quá sức. Anh lái xe cẩn thận nhe!

Phong gật đầu, anh bước xuống xe đi đến bấm chuông cho cô rồi quay qua hôn phớt lên môi My:

- Em vào đi!

Hoàng My buồn cười vì vẻ bịn rịn của anh, hình dung lát nữa đây một mình Phong ở công ty rộng lớn đó, My yêu đến nhói lòng. Cô yếu đuối choàng tay qua cổ anh:

- Ngày mai anh nói chuyện với ba mẹ đi, anh đến nhà em ở tạm, đừng ở công ty nữa.

Phong khẽ cười và ôm cô vào lòng:

- Anh không muốn ba mẹ nghĩ mình hấp tấp, anh sẽ không ở công ty nữa nhưng anh muốn về nhà ba mình.

Hoàng My nhìn Phong như đo lường, cô chưa kịp nói gì thì cánh cổng mở, My bối rối đẩy anh ra nhưng bà vú hình như đã thấy. Bà khẽ cười với Phong, rồi hỏi:

- Con vào chưa? Vú để cửa cho con nhé!

Hoàng My đỏ cả mặt, Phong tủm tỉm cười nhìn cô:

- Em vào đi!

Đợi My và bà vú khuất vào trong. Phong mới cho xe chạy về công ty. Phong thấy hạnh phúc hơn bao giờ hết vì từ đây anh sẽ luôn có cô bên cạnh. My có hiểu cô là nguồn động viên thế nào đối với anh không?